

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 377/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. októbra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/451/06-86 z 13. marca 2008 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 81/2008 z 25. júna 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2009 doručená sťažnosť M. M., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co/451/06-86 z 13. marca 2008 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 81/2008 z 25. júna 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Konaním, ktorým došlo k porušeniu základných práv sťažovateľov, je vydanie Rozsudku NS SR sp. zn. 1 Cdo 81/2008 zo dňa 25. 06. 2008, ktorým dovolací súd dovolanie sťažovateľa zamietol bez toho, aby rozhodol o celej prejednávanej veci a bez náležitého odôvodnenia základného dôvodu dovolania a vydanie Rozsudku Krajským súdom v Bratislave č. k. 6 Co/451/2006-86 zo dňa 13. 03. 2008, ktorým bolo zmenené rozhodnutie súdu prvého stupňa bez toho, aby sa súd vyporiadal s rozpormi, ktoré v konaní zistil a tieto vyložil vo svojom odôvodnení, v dôsledku čoho toto rozhodnutie trpí inou vadou konania, ktorá mala negatívny vplyv na správnosť následného právneho posúdenia veci.

Sťažovateľ ako navrhovateľ a bývalý zamestnanec inicioval žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru voči odporcovi spoločnosti J. B. – S, s. r. o.,... bývalému zamestnávateľovi (ďalej len „odporca“) dňa 27. 07. 2004. Uvedené konanie bolo vedené pred Okresným súdom Bratislava II. pod číslom konania 16 C 198/04, pričom prvostupňový súd uznal dôvodnosť žaloby medzitýmnym rozsudkom. Na odvolanie odporcu bola vec postúpená odvolaciemu, Krajskému súdu v Bratislave, ktorý viedol konanie pod číslom 6 Co 451/06. Odvolací súd zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol z dôvodu zmeškania lehoty na jej podanie a priznal trovy konania odporcovi.

Sťažovateľ podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie, nakoľko mal za to, že pri rozhodovaní odvolacieho, Krajského súdu v Bratislave, došlo k pochybeniam, ktoré v konečnom dôsledku viedli k nesprávnemu rozhodnutiu. Tieto skutočnosti vo svojom dovolaní namietal, a to predovšetkým:

a) nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s rozpormi vo výpovediach zaujatých svedkov na strane odporcu, ktoré boli priam protichodné pri výpovedi pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom, a to napriek tomu, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa s taxatívne určenými výnimkami, keď odvolací súd vykoná nové dokazovanie,

b) strohé konštatovanie, že sťažovateľ zmeškal lehotu na podanie žaloby, ktoré bolo založené na zmenených výpovediach a domnienkach zaujatých svedkov na strane odporcu bez toho, aby odvolací súd vyhodnotil zistené rozpory a uviedol svoj právny názor na tieto zistenia v odôvodnení svojho rozhodnutia, ktorých riadne vyhodnotenie by viedlo k zisteniu, že sťažovateľ podal žalobu včas,

c) nedôsledné vyhodnotenie všetkých dôkazov jednotlivo aj v ich vzájomnej súvislosti, ktoré sú pri formálnom logickom výklade vo vzájomnom rozpore,

d) v dôsledku zmenených výpovedí svedkov na strane odporcu došlo k zrejmemu rozporu medzi týmito účelovými tvrdeniami odporcu a konaním odporcu pri doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru (viď ust. § 38 ods. 4 druhá veta Zákonníka práce, podľa ktorého nie je potrebné vykonávať doručovanie duplicitne, keďže účinky doručenia nastávajú aj v prípade odmietnutia prijatia zásielky),

e) v dôsledku vyššie uvedených skutočností pretrvávajú negatívne dôsledky neplatného skončenia pracovného pomeru na ujmu sťažovateľa, a to napriek právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho aj dovolacieho súdu, ktorým zákon ukladá povinnosť spravodlivo a v súlade so zákonom o prejednávanych veciach rozhodnúť, keďže týmito napadnutými rozhodnutiami boli porušené práva sťažovateľa, pričom tento stav trvá dosiaľ.

Sťažovateľ svoje dovolanie zdôvodnil tým, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, ktorú sťažovateľ videl najmä v rozporoch skutkových zistení súdu prvého a odvolacieho, pričom sám odvolací súd sa týmito rôznymi skutkovými zisteniami vôbec nezaoberal a nevyhodnotil tieto odlišné zistenia založené na zmenených výpovediach tých istých osôb, a zároveň z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie spočívalo na nesprávnom právnom posúdení podľa § 241 ods. 2 OSP, ku ktorému došlo tým, že nesprávne interpretoval použitý právny predpis, nakoľko na základe neúplne zistených skutkových okolností vyvodil nesprávne právne závery najmä tým, že sa nezaoberal dôvodom, prečo odporca opakovane doručoval okamžité skončenie pracovného pomeru, keď mal údajne toto doručenie vykonať už skôr, keďže odmietnutím prijatia písomnosti automaticky zo zákona nastali účinky doručenia.

NS SR sa pri rozhodovaní o dovolaní s predmetom dovolania v celom rozsahu nevysporiadal. Naopak, v rozpore so skutočnosťou porušovateľ ako dovolací súd vo svojom Rozsudku č. 1 Cdo 81/2008 zo dňa 25. 06. 2009 uvádza, že sťažovateľ inú vadu konania v dovolaní nenamietal (str. 4), pričom dovolací súd navyše tvrdí, že jej existenciu z obsahu spisu ani sám nezistil.

Základným a hlavným dovolacím dôvodom sťažovateľa boli práve protirečiace si tvrdenia zaujatých svedkov na strane odporcu, tých istých osôb, na ktorých odvolací súd založil svoje nesprávne rozhodnutie... odvolací súd (sa) žiadnym spôsobom nevysporiadal s logickým rozporom jednotlivých dôkazných prostriedkov z hľadiska ich závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti.

Sťažovateľ má za to, že súd musí svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť tak, aby toto bolo preskúmateľné. Predovšetkým je povinný uviesť, ktoré skutočnosti má za preukázané, o ktoré dôkazy opiera svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. ...

Sťažovateľ má rovnako za to, že porušovateľ bol zo svojej pozície dovolacieho súdu, s poukazom na dôvody dovolania v súlade s ust. § 242 OSP, povinný vysporiadať sa s dôvodmi dovolania a rovnako bol povinný zaujať stanovisko k procesnému pochybeniu odvolacieho súdu spočívajúcim v nedostatočnom vyhodnotení dôkazov, ktoré dosiaľ ostalo bez akéhokoľvek právneho stanoviska súdu, čo sťažovateľ vyhodnotil ako inú vadu konania pred odvolacím súdom. ...

Napádaným procesným nedostatkom odvolacieho súdu... sa porušovateľ ako dovolací súd vôbec nevenoval, hoci šlo o základný dôvod dovolania sťažovateľa. Vzhľadom k tomu nie je sťažovateľovi zrejmé, o čom vlastne porušovateľ ako dovolací súd v konaní o jeho dovolaní rozhodol. V celom odôvodnení rozhodnutia dovolacieho súdu nie je jediná zmienka o vyriešení dôvodu, pre ktorý bolo dovolanie sťažovateľom podané – nevysvetlené rozpory v skutkových zisteniach a nevysvetlené právne úvahy odvolacieho súdu, prečo sa priklonil k účelovo zmeneným dôkazným prostriedkom na strane odporcu, a to napriek tomu, že dovolací súd je rozsahom dovolania a dôvodmi dovolania viazaný.»

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd na základe uvedeného takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. *Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 81/2008 zo dňa 25. 06. 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 451/06-86 zo dňa 13. 03. 2008 porušené boli.*

3. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/451/06-86 zo dňa 13. 03. 2008 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 81/2008 zo dňa 25. 06. 2009 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.*“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným

postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

1. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co/451/06-86 z 13. marca 2008, ktorým krajský súd ako súd odvolací na základe odvolania žalovaného zmenil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II. č. k. 16 C 198/04-48 z 28. júna 2006 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd uzavrel, že vo veci sťažovateľa je tu ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý je oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru tak, ako to tvrdí v sťažnosti, a či je potrebné zrušovať napadnuté rozhodnutie alebo rozhodnúť iným zákonom dovoľeným spôsobom.

Sťažovateľ tým, že podal dovolanie proti predmetnému rozsudku krajského súdu na najvyššom súde sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde odmietol sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 451/06 z 13. marca 2008 pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 81/2008 z 25. júna 2009, ktorým tento súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako nedôvodné.

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd aplikujúci judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru ESLP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázkou, či súd splnil svoju

povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov ESĽP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 288). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa, podané na základe § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s ustanovením § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.“

K pochybeniam krajského súdu, ktoré mali viesť k nesprávnemu rozhodnutiu (v dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu prevzaté na s. 2 rozsudku najvyššieho súdu; v sťažnosti sťažovateľa označené ako a/ až e/) najvyšší súd ako dovolací súd uviedol, že krajský súd zistil, že *„...po doplnení dokazovania výsluchom svedkov L. B. a M. P. z ich výpovedí vyplýva, že na rokovaní so žalobcom, ktoré prebehlo 21. mája 2004 v sídle žalovaného v B., bola žalobcovi ponúknutá možnosť skončiť pracovný pomer u žalovaného dohodou, a keďže žalobca túto možnosť odmietol, bolo mu doručované okamžité skončenie pracovného pomeru z 21. mája 2004 podpísané konateľom žalovaného J. S...“*, a súčasne vyhodnotil vykonané dokazovanie.

Na námietku sťažovateľa, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 241 ods. 2 písm. b) OSP, a na tvrdenie, že dovolací súd uvádza, že *„sťažovateľ inú vadu konania nenamietal (s. 3), pričom dovolací súd navyše tvrdí, že jej existenciu z obsahu spisu ani sám nezistil“*, najvyšší súd ako dovolací súd reagoval v rozsudku takto:

„V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p., b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O. s. p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O. s. p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O. s. p. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a ani dovolací súd jej existenciu z obsahu spisu nezistil.“

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku zhrnul svoj právny názor takto:

„Skutkové zistenia potrebné pre posúdenie žaloby o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, z ktorých vychádzal odvolací súd pri rozhodovaní, sú v prejednávanej veci postačujúce aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Vyplýva z nich, že 21. mája 2004 sa uskutočnilo v sídle žalovaného rokovanie so žalobcom, predmetom ktorého bolo skončenie pracovného pomeru so žalobcom. Nakoľko k dohode o skončení pracovného pomeru medzi účastníkmi nedošlo, žalovaný doručoval žalobcovi na tomto rokovaní okamžité skončenie pracovného pomeru vopred pripravené a podpísané v P. konateľom spoločnosti žalovaného J. S., ktoré na predmetné rokovanie do B. priniesol

v konaní vypočutý svedok M. P. Žalobca však prijatie tejto písomnosti odmietol a z rokovania odišiel (ušiel). Znamená to teda (ako to uvádza aj odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia), že týmto dňom, t. j. 21. mája 2004 nastali účinky doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi (§ 38 ods. 4 veta druhá Zákonníka práce) a súčasne mu začala plynúť zákonná dvojmesačná lehota na uplatnenie neplatnosti tohto skončenia pracovného pomeru (§ 77 Zákonníka práce), ktorej posledným dňom bol 21. júl 2004, a to bez ohľadu na skutočnosť, že po doručovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi pri osobnom rokovaní 21. mája 2004 mu žalovaný následne tento písomný rozväzovací prejav doručoval (nadbytočne) poštou (23. júna 2004). Ak teda žalobca podal predmetnú žalobu na súd až 19. augusta 2004, záver odvolacieho súdu o oneskorenom podaní žaloby je správny a jej zamietnutie z toho dôvodu bolo správne

Preto dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol (§ 243b ods. 1 O. s. p.).“

Z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľa zamietol a ktorý sťažovateľ napadol, vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal námietkami sťažovateľa. Vyjadril sa k nim a svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil. Jeho závery uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia preto nemožno považovať za neodôvodnené a arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje (v sťažnosti uvádza tie isté argumenty, ktoré uviedol aj v dovolaní), nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru. Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom (II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 8/96, II. ÚS 3/97).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z čiastkových záverov vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa vyplynulo, že ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2009